

מחברת נדרים - ו

מסכת נדרים פרק ו

(מט,א) משנה: הנודר מן המבושל, מותר בצלי ובשלוק. אמר: "קונם תבשיל שאיני טועם", אסור במעשה קדרה רך, ומותר בעבה. ומותר בביצה טורמוטא, ובדלעת הרמוצה. הנודר ממעשה קדרה, אין אסור אלא ממעשה רתחתה. אמר: "קונם היורד לקדרה שאיני טועם", אסור בכל המתבשלין בקדרה

גמרא: תניא: ר' יאשיה אוסר. ואף על פי שאין ראייה לדבר, זכר לדבר, שנאמר: (דברי הימים ב לה) "ויבשלו הפסח באש כמשפט"

^ לימא בהא קמיפלגי: דרבי יאשיה סבר: הלך אחר לשון תורה, ותנא דילן סבר: בנדרים הלך אחר לשון בני אדם! כלא! דכולי עלמא בנדרים הלך אחר לשון בני אדם! - מר כי אתריה, ומר כי אתריה! - באתרא דתנא דילן, לצלי קרו ליה "צלי", ולמבושל קרו ליה "מבושל" - באתרא דר' יאשיה, אפילו צלי קרו "מבושל" {והא קרא נסיב לה?! אסמכתא בעלמא!

אמר: "קונם תבשיל שאיני טועם", אסור במעשה קדרה רך, ומותר בעבה -- ;והא מתבשיל נדר! אאמר **אביי**: האי תנא, כל מידי דמתאכל ביה ריפתא "תבשיל" קרו ליה ~והתניא: הנודר מן התבשיל, אסור בכל מיני תבשיל, ואסור בצלי ובשלוק ובמבושל, ואסור בהיטריות רכות - שהחולין אוכלין בהן פיתן

{איני! והא רבי ירמיה חלש. על לגביה ההוא אסיא לאסיוה. חזא קרא דמחת בביתיה. שבקיה ונפק. אמר: מלאך מותא אית ליה לדין בביתיה, ואנא איעול לאסאה יתיה!;

כלא קשיא - הא ברכיכי, הא באשוני!

<<**רבא בר עולא** אמר: הא בקרא גופיה, והא בגווייה דקרא. דאמר **רב יהודה**: לוליבא דקרא, בסילקא; לוליבא דכיתנא, בכותחא - ודבר זה אסור לאומרו בפני עם הארץ!

<<**רבא** אמר: מאן "חולין"? רבנן! #רבא לטעמיה, דאמר **רבא**: **(מט, ב)** כמאן מצלינן על קצירי ועל מריעי? כמאן?! כר' יוסי! - מדאמר "קצירי" ו"מריעי", שמע מינה: "קצירי" - קצירי ממש; "מריעי" - רבנן!

#

ומותר בעבה -- מתניתין דלא כבבלאי, דאמר ר' זירא: בבלאי טפשאי דאכלי לחמא בלחמא

מחברת נדרים - ו

אמר ר' חסדא: דמשאיל להון להלין נקדני דהוצל: הדין דייסא, היכין מעלי למיכלה? דחיטי בלחמא דחיטי, ודשערי בלחמא דשערי? או דלמא דחיטי בדשערי, ודשערי בדחיטי?

רבא אכליה בחסיסי

רבה בר רב הונא אשכחיה ל**רב הונא** דקאכיל דייסא באצבעתיה. אמר ליה: אמאי קאכיל מר בידיה? אמר ליה: הכי אמר **רב**: דייסא באצבעתא בסיס, וכל דכן בתרתין, וכל דכן בתלת

אמר ליה **רב לחייא בריה**, וכן אמר ליה **רב הונא לרבה בריה**: מזמנים לך למיכל דייסא - עד פרסה; למיכל בישראל דתורא - עד תלתא פרסין

אמר ליה **רב לחייא בריה**, וכן אמר ליה **רב הונא לרבה בריה**: כל מיידעם, לא תפלוט קמיה רבך, לבר מן קרא ודייסא, שהן דומין לפתילתא של אבר. ואפילו קמי שבור מלכא פלוט!

רבי יוסי ורבי יהודה - חד אכיל דייסא באצבעתיה, וחד אכיל בהוצא. אמר ליה דאכיל בהוצא לדאכיל באצבעתיה: עד מתי אתה מאכילני צואתך?! אמר ליה דאכיל באצבעתיה לדאכיל בהוצא: עד מתי אתה מאכילני רוקך?!

רבי יהודה ורבי שמעון, אייתו לקמייהו בלוספיין - **רבי יהודה** אכל; **ר' שמעון** לא אכל. אמר ליה **רבי יהודה**: מאי טעמא לא אכיל מר?! אמר ליה **ר' שמעון**: אלו אין יוצאין מבני מעים כל עיקר. אמר ליה **רבי יהודה**: כל שכן, שנסמוך עליהן למחר!

רבי יהודה הוה יתיב קמיה דר' **טרפון**. אמר ליה **רבי טרפון**: היום פניך צהובין! אמר ליה: אמש יצאו עבדיך לשדה, והביאו לנו תרדין, ואכלנום בלא מלח. ואם אכלנום במלח, כל שכן שהיו פנינו צהובין!

אמרה ההיא מטרוניתא ל**רבי יהודה**: מורה ורוי! אמר לה: הימנותא בידא דההיא איתתא, אי טעימנא אלא קידושא ואבדלתא וארבעה כסי דפסחא, וחוגרני צידעי מן הפסח עד העצרת! - אלא (קהלת ח) "חכמת אדם תאיר פניו"

אמר ליה ההוא מינא ל**רבי יהודה**: פניך דומין אי כמלוי רבית אי כמגדלי חזירין! אמר ליה: ביהודאי תרוייהו אסירן. אלא עשרים וארבעה בית הכסא אית לי מן ביתא עד בי מדרשא, וכל שעה ושעה אני נכנס לכל אחד ואחד

מחברת נדרים - ו

ר' יהודה, כד אזיל לבי מדרשא, שקיל גולפא על כתפיה. אמר: גדולה מלאכה, שמכבדת את בעליה! **רבי שמעון** שקיל צנא על כתפיה. אמר: גדולה מלאכה, שמכבדת את בעליה!

דביתהו דרבי יהודה נפקת, נקטת עמרא, עבדה גלימא דהוטבי. כד נפקת לשוקא, מיכסיא ביה; וכד נפיק רבי יהודה לצלויי, הוה מיכסי ומצלי; וכד מיכסי ביה, הוה מברך "ברוך שעטני מעיל". זימנא חדא, גזר **רבן שמעון בן גמליאל** תעניתא. **ר' יהודה** לא אתא לבי תעניתא. אמרין ליה: לא אית ליה כסויה! שדר ליה גלימא, ולא קביל. **(נא)** דלי ציפתא, ואמר ליה לשלוחא: חזי מאי איכא! מיהו לא ניחא לי דאיתהני בהדין עלמא!

ר' עקיבא איתקדשת ליה ברתיה¹ דכלבא שבוע. שמע כלבא שבוע. אדרה הנאה מכל נכסיה. אזלא ואיתנסיבה ליה בסיתוא. הוה גנו בי תיבנא. הוה קא מנקיט ליה תיבנא מן מזייה. אמר לה: אי הואי לי, רמינא ליך ירושלים דדהבא! אתא אליהו אידמי להון כאנשא, וקא קרי אבבא. אמר להו: הבו לי פורתא דתיבנא, דילדת אתתי, ולית לי מידעם לאגונה! אמר לה **ר' עקיבא** לאנתתיה: חזי גברא דאפילו תיבנא לא אית ליה! אמרה ליה: זיל, הוי בי רב! אזל תרתי סרי שנין קמי דר' אליעזר ור' יהושע. למישלם תרתי סרי שנין, קא אתא לביתיה. שמע מן אחורי ביתיה דקאמר לה חד רשע לדביתהו: שפיר עביד ליך אבוך! חדא, דלא דמי ליך, ועוד, שבקך ארמלות חיות כולהון שנין! אמרה ליה: אי צאית לדילי, ליהוי תרתי סרי שנין אחרנייתא! אמר: הואיל ויהבת לי רשותא, איהדר לאחורי! הדר אזל, הוה תרתי סרי שני אחרנייתא. אתא בעשרין וארבעה אלפין זוגי תלמידי. נפוק כולי עלמא לאפיה, ואף היא קמת למיפק לאפיה. אמר לה ההוא רשיעא: ואת, להיכא? אמרה ליה: (משלי יב) "יודע צדיק נפש בהמתו"! אתת לאיתחזויי ליה. קא מדחן לה רבנן. אמר להון: הניחו לה! שלי ושלכם, שלה הוא! שמע כלבא שבוע. אתא, ואיתשיל על נידריה, ואשתריי, ואשתר

מן שית מילי איעתר רבי עקיבא: מן כלבא שבוע; מן אילא דספינתא - דכל ספינתא עבדין ליה מין עינא. זימנא חדא, אנשיוה על כיף ימא. אתא הוא, אשכחיה; ומן גוואזא - דזימנא חדא, יהיב ארבעה זוזי לספונאי. אמר להו: אייתי לי מדעם! ולא אשכחו אלא גוואזא על כיף ימא. אתיוה ליה. אמרו ליה: עביד מרנא עליה! אישתכח דהוה מלי דינרי. דזימנא חדא, טבעת ספינתא, וכולי עיסקא הוה מחית בההוא גוואזא, ואישתכח בההוא זימנא דמן דסרוקיתא; ומן מטרוניתא; **(נב)** ומן אשתו של טורנוסרופוס; ומן קטיעא בר שלום

1 לפננו: "בר כלבא שבוע, וכן להלן"

מחברת נדרים - ו

רב גמדא יהיב ארבע זוזי לספונאי לאתויי בהון מידעם. לא אשכחו. אתיוה ליה בהון קופא. אישתמיט. על לחרתא. חפרו בתריה. אשכחוה דרביע על מרגלייתא. אייתינן ליה כולהון

אמרה ליה בת קיסר **לרבי יהושע בן חנניה**: תורה מפוארה בכלי מכוער?! אמר לה: למדי מבית אבוך! במה מניחין יין? אמרה ליה: במאני דפחרא! אמר לה: וכולי עלמא בפחרא, ואתון במאני דפחרא?! אתון אחיתון במאני דכספא ודהבא! אזלת ורמת חמרא במאני דכספא ודהבא, וסרי. אמר לה: אף אורייתא כן! אמרה ליה: וְוהאיכא שפירין וגמירין?! אמר לה: אאי הוו סנו, הוו גמירין טפי!

ההיא דאתיא לקמיה **דרב יהודה מנהרדעא** לדינא, ואיתחייבת מן דינא. אמרה ליה: שמואל רבך, הכי דנן?! אמר לה: ידעת ליה? אמרה ליה: אין! גוצא, ורבה כריסיה. אוכס, ורבה שיניה! אמר לה: לבזוייה קאתית! תיהוי ההיא אתתא בשמתא! - פקעה ומתה

ומותר בביצה טורמיטא -- גמאי "ביצה טורמיטא"? אמר **שמואל**: עבדא דעביד לה שוי אלפא דינרי. ומעייל לה אלפא זימני במיא חמימי, ואלפא זימני במיא קרירי, עד דמתזוטרא, כי היכי דבלעיתה. ואם אית כיבא, סריך עלה. וכד נפקא ואתיא, ידע אסיא מאי סמא מתבעי ליה, ובמאי מתסי

שמואל הוה בדיק נפשיה בקולחא, עד דמסתרין אינשי ביתיה עליה שעריהון

תנן התם: היה עושה בכלופסין, לא יאכל בבנות שבע; בבנות שבע, לא יאכל בכלופסין גמאי כלופסין? מינא דתאיני, דעבדין מנהון לפדי!

ההוא גברא דיהב עבדא לחבריה לאגמוריה אלפא מיני לפדי. אגמריה תמני מאה. אזמניה לדינא לקמיה **דרבי**. אמר **רבי**: אבותינו אמרו: "נשינו טובה!" - אנו, אפילו בעינינו לא ראינו!

רבי עבד ליה הלולא לר' שמעון ברבי. כתב על בית גננא: "עשרין וארבעה אלפין ריבואין דינרין נפקו על בית גננא דין". ולא אזמניה לבר קפרא. אמר ליה: אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו, על אחת

מחברת נדרים - ו

כמה וכמה! אזמניה. אמר: לעושי רצונו בעולם הזה כך - לעולם הבא,
על אחת כמה וכמה!

יומא דמחייך ביה רבי, אתיא פורענותא לעלמא. אמר ליה לבר
קפרא: לא תבדיחן, ויהיבנא לך ארבעין גריוי חיטי. אמר ליה: ליחזי
מר, (נא,א) דכל גריוא דבעינא, שקילנא. שקל דיקולא רבה, חפייה
כופרא, וסחפיה על רישיה, ואזל ואמר ליה: ליכיל לי מר ארבעין
גריוי חיטי דרשינא בד! אחוך רבי. אמר ליה: לאו אזהרתך, דלא
תבדחן?! אמר ליה: חיטי דרשינא, קא נסיבנא!

אמר ליה בר קפרא לברתיה דרבי: למחר שתינא חמרא בריקודא
דאבוך ובקירקני דאמך

בן אלעשה, חתניה דרבי הוה, ועשיר גדול הוה. אזמניה לבי הילולא
דרבי שמעון ברבי. אמר ליה בר קפרא לרבי: מאי (ויקרא כ)
"תועבה"? כל דאמר ליה רבי דהכין הוא "תועבה", פרכה בר קפרא.
אמר ליה: פרשיה את! אמר ליה: תיתי דביתכי, תירמי לי נטלא
אתת. רמיא ליה. אמר ליה לרבי: קום, רקוד לי, דאימר לך! הכי
אמר רחמנא: "תועבה" - "תועה אתה בה". לכסא אחרינא, אמר ליה:
מאי (ויקרא יח) "תבל"? אמר ליה כי עניינא קדמאה. אמר ליה:
עיביד לי דאומר לך. עבד. אמר ליה: "תבל הוא" - "תבלין יש בה?!"
מי שניא הדא ביאה מן כולהון ביאות?!" אמר ליה: ומאי (ויקרא יח)
"זימה"? אמר ליה: עיביד כי עניינא קדמאה. עבד, ואמר ליה: "זו מה
היא?" לא יכיל בן אלעשה למיסבל. קם ונפק הוא ואינתתיה מתמן
;מאי "בן אלעשה"? דתניא: לא לחנם פיזר בן אלעשה את מעותיו,
אלא להראות בהן תספורת של כהן גדול, דכתיב: (יחזקאל מד)
"כסום יכסמו את ראשיהם" - תנא: כעין לולינית ;מאי "לולינית"?
אמר ר' יהודה: תספרתא יחידתא! ;היכי דמי? אמר **רבא**: ראשו
של זה בצד עיקרו של זה, והיינו תספורת של כהן גדול!

ובדלעת הרמוצה -- ;מאי דלעת הרמוצה? אמר **שמואל**: קרא
קרקוזאי! <<**רב אשי** אמר: דלעת הטמונה ברמץ! {איתיביה **רבינא**
לרב אשי: **רבי נחמיה** אומר: דלעת ארמית, היא דלעת המצרית -
כלאים עם היונית, כלאים עם הרמוצה - תיובתא!

משנה: הנודר ממעשה קדרה, אין אסור אלא ממעשה רתחתא. אמר:
"קונם היורד לקדרה שאני טועם", אסור בכל הנעשה בקדרה

מחברת נדרים - ו

גמרא: תניא: הנודר מן היורד לקדרה, אסור ביורד לאלפס, שכבר ירד לקדרה קודם שיורד לאלפס; מן היורד לאלפס, מותר ביורד לקדרה. מן הנעשה בקדרה, מותר בנעשה באלפס; מן הנעשה באלפס, מותר בנעשה בקדרה. הנודר מן היורד לתנור, אין אסור אלא בפת. ואם אמר "כל מעשה תנור עלי", אסור בכל הנעשים בתנור

(נא,ב) משנה: מן הכבוש, אין אסור אלא מן הכבוש של ירק - "כבוש שאני טועם", אסור בכל הכבושים. מן השלוק, אינו אסור אלא מן השלוק של בשר - "שלוק שאני טועם", אסור בכל השלוקים

גמרא: אמר ליה **רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:** אמר "דכביש", מאי? "דשליק", מאי? "דצלי", מאי? "דמליח", מאי? היכין משמע? - תיבעי!

משנה: מן הצלי, אין אסור אלא מן הצלי של בשר, דברי ר' יהודה - "צלי שאני טועם", אסור בכל הצלויים. מן המליח, אין אסור אלא מן המליח של דג - "מליח שאני טועם", אסור בכל המלוחים. "דג דגים שאני טועם", אסור בהן, בין גדולים, בין קטנים, בין מלוחים, בין תפלים, בין חיים, בין מבושלים. ומותר בטריית טרופה ובציר. הנודר מן הצחנה, אסור בטריית טרופה, ומותר בציר ובמורייס. הנודר מטריית טרופה, אסור בציר ובמורייס

גמרא: תניא: **רבי שמעון בן אלעזר** אומר: "דג שאני טועם", אסור בגדולים ומותר בקטנים - "דגה שאני טועם", אסור בקטנים ומותר בגדולים - "דג דגה שאני טועם", אסור בין בגדולים בין בקטנים. אמר ליה **רב פפא לאביי:** ממאי ד"דג שאני טועם" גדול הוא? דכתיב: (יונה א) "וימן י"י דג גדול לבלוע את יונה" {והכתיב: (יונה ב) "ויתפלל יונה אל י"י אלהיו ממעי הדגה"!} אהא לא קשיא! דלמא פלטיה דג גדול, ובלעיה דג קטן! {אלא (שמות ז) "והדגה אשר ביאור מתה" - וקטנים מתו, גדולים לא מתו!} |אלא "דגה" משמע גדולים ומשמע קטנים, ובנדרים, הלך אחר לשון בני אדם!

הנודר מן הצחנה, אסור בטריית טרופה, ומותר בציר ובמורייס. הנודר מטריית טרופה, אסור בציר ובמורייס -- אמר ליה **רבינא לרב אשי:** אמר "הרי עלי ציחין", מאי? - תיבעי

משנה: הנודר מן החלב, מותר בקום. ור' יוסי אוסר - מן הקום, מותר בחלב. **אבא שאול** אומר: הנודר מן הגבינה, אסור בה, בין מלוחה וטפלה. הנודר מן הבשר, **(נב,א)** מותר ברוטב ובקיפה. ור' יהודה אוסר. אמר **רבי יהודה:** מעשה, ואסר עלינו **רבי טרפון** בביצים שנתבשלו עמו. אמרו לו: כן הדבר! - אימתי? - בזמן שיאמר "בשר זה עלי", שהנודר מן הדבר ונתערב באחר, אם יש בו בנותן טעם, אסור. הנודר מן היין, מותר בתבשיל שיש בו טעם יין. אמר: "קונם יין זה שאני טועם", ונפל לתבשיל, אם יש בו בנותן טעם, הרי זה אסור

גמרא: {ורמינהו: מן העדשים, אסור באשישים. ור' יוסי מתיר!?! כלא קשיא! - מר כי אתריה ומר כי אתריה! - באתרא דרבנן, קרו לחלבא "חלבא", ולקומא "קומא" - באתריה דרבי יוסי, לקומא נמי קרו ליה "קומא דחלבא"

תניא: הנודר מן החלב, מותר בקום - מן הקום, מותר בחלב. מן החלב, מותר בגבינה - מן הגבינה, מותר בחלב. מן הרוטב, מותר בקיפה - מן הקיפה, מותר ברוטב. אם אמר "בשר זה עלי", אסור בו וברוטבו ובקיפו. הנודר מן היין, מותר בתבשיל שיש בו טעם יין. אמר "קונם יין זה שאני טועם", ונפל לתוך התבשיל, אם יש בו טעם יין, הרי זה אסור

(נב,ב) משנה: הנודר מן הענבים, מותר ביין; מן הזיתים, מותר בשמן. אמר: "קונם זיתים וענבים אלו שאני טועם", אסור בהן וביוצא מהן

גמרא: גבעי רמי בר חמא: "אלו" דוקא, או "שאיני טועם" דוקא? - אי סלקא דעתך "אלו" דוקא, "שאיני טועם" למה לי?! אהא קמשמע לן דאף על גב דאמר "שאיני טועם", אי דאמר "אלו", מיתסר, ואי לא, לא!

{אמר **רבא:** תא שמע: "קונם פירות האלו עלי", "קונם הן לפי", אסור בחילופיהן ובגידוליהן - הא ביוצא מהן, מותר?! אהוא הדין דאפילו ביוצא מהן אסור, והא עדיפא ליה לאשמועינן דחילופיהן כגידוליהן דמי!

{תא שמע: "שאיני אוכל", ו"שאיני טועם" - מותר בחילופיהן ובגידוליהן - הא היוצא מהן אסור?! אאידי דלא נסיב ברישא "יוצא מהן", לא נסיב נמי בסיפא "יוצא מהן"!

מחברת נדרים - ו

{תא שמע: אמר ר' יהודה: מעשה ואסר רבי טרפון עלי ביצים שנתבשלו עמו. אמרו לו: אימתי? בזמן שאמר: "בשר זה עלי", שהנודר מן הדבר ונתערב באחר, ויש בו בנותן טעם, הרי זה אסור | <ב"אלו" לא קא מיבעיא לן, דדוקא הוא - כי מיבעיא לן ב"שאיני טועם" - דוקא או לאו דוקא?

{תא שמע: "דג דגים שאיני טועם" - אסור בהן, בין גדולים בין קטנים, בין חיים בין מבושלים. ומותר בטריט טרופה ובציר! <אמר רבא: וכבר יצא מהן!

(נגא) משנה: הנודר מן התמרים, מותר בדבש תמרים; מסתוניות, מותר בחומץ סתוניות. **רבי יהודה בן בתירא** אומר: כל ששם תולדתו קרויה עליו, ונודר הימנו, אסור ביוצא הימנו. **וחכמים** מתירים

גמרא: ;חכמים היינו תנא קמא! <איכא בינייהו הדא דתניא: כלל זה אמר ר' שמעון בן אלעזר: כל שדרכו לאכול, ודרך היוצא ממנו לאכול, כגון תמרים ודבש תמרים - נדר בו, אסור ביוצא ממנו; נודר מיוצא ממנו, אסור בו. כל שאין דרכו לאכול, ודרך היוצא ממנו לאכול - נודר בו, אין אסור אלא ביוצא ממנו, שלא נתכוון זה אלא ליוצא ממנו

משנה: הנודר מן היין, מותר ביין תפוחים; מן השמן, מותר בשמן שומשמין; מן הדבש, מותר בדבש תמרים; מן החומץ, מותר בחומץ סתוניות; מן הכרישין, מותר בקפלוטות; מן הירק, מותר בירקות השדה, שהוא שם לוויי

גמרא: תניא: הנודר מן השמן בארץ ישראל, מותר בשמן שומשמין, ואסור בשמן זית. ובבבל, אסור בשמן שומשמין, ומותר בשמן זית. מקום שמסתפקין מזה ומזה, אסור בזה ובזה #פשיטא! <לא! צריכא דרובא מן חד מסתפקין - מהו דתימא? איזיל בתר רובא - קא משמע לן: ספק איסורא לחומרא # הנודר מן הירק בשאר שני שבוע, אסור בירקות הגינה, ומותר בירקות השדה. ובשביעית, אסור בירקות השדה, ומותר בירקות הגינה #אמר רבי אבהו משום רבי חנינא בן גמליאל: **(נגב)** לא שנו אלא במקום שאין מביאין ירק מחוצה לארץ, אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ, אסור

מחברת נדרים - ו

כתנאי: אין מביאין ירק מן חוצה לארץ לארץ. **רבי חנניה בן גמליאל**
אומר: מביאין ירק מחוצה לארץ לארץ, מאי טעמא דמאן דאמר אין
מביאין? <אמר **רבי ירמיה**: משום גוש!

משנה: מן הכרוב, אסור באיספרגוס - מן האיספרגוס, מותר בכרוב.
מן הגריסין, אסור במקפה. **ורבי יוסי** מתיר - מן המקפה, מותר
בגריסין. מן המקפה אסור בשום. **ור' יוסי** מתיר; מן השום, מותר
במקפה. מן העדשים, אסור באשישים. **ר' יוסי** מתיר; מן האשישים,
מותר בעדשים. "חטה חטין שאני טועם", אסור בהן, בין קמח בין
הפת; "גריס גריסין שאני טועם", אסור בהן, בין חיין בין מבושלין.
רבי יהודה אומר: "קונם גריס" או "חטה" "שאני טועם", מותר לכוס
חיים

גמרא: תניא: **ר' שמעון בן גמליאל** אומר: "חטה שאני טועם", אסור
לאפות, ומותר לכוס; "חטים שאני טועם", אסור לכוס ומותר לאפות.
"חטה חטין שאני טועם", אסור בין לכוס בין לאפות. "גריס שאני
טועם", אסור לבשל ומותר לכוס; "גריסין שאני טועם", אסור לכוס
ומותר לבשל; "גריס גריסין שאני טועם", אסור בין לבשל בין לכוס